

Nieuwe expositie in 'Aemstelle'

Zaterdag 29 september a.s. vernisscht de gemeentelijke expositiehal „Aemstelle" aan de Amsterdamsseweg de langdurige en succesvolle tentoonstelling „Rembrandt en zijn tijdgenoten" voor een expositie van werk van de kunstenaar Henk Willems: aquarellen, tekeningen en schilderijen. De tentoonstelling wordt voorschijnlijnd door burgemeester D. Rijnders gepend.

Henrik Willems werd in 1915 als raschte Amsterdammer op de wereld gezet. Na zijn schooltijd ging hij als bassist de muziek in; studeerde overdag klassiek, scharreide 's avonds als lid van verschillende bandjes een schrale boterham bij elkaar, „tot ik er van kotte!" Zijn Amsterdamse vrienden Jan Petersen en Jan van Herwijnen („en zij niet alleen") haalden hem na de oorlog de beelddende kunst in. „De gulberige weg waarop ik zo terecht kwam, bleek niet helemaal onsuccessvol," vertelt de autodidact Willems (getrouwd met een domineesdochter en vader van twee lieve kinderen); al in 1948 had hij in Amsterdam zijn eerste expositie waar de toenmalige burgemeester van de hoofdstad, mr. Arnold d'Ally, werk van hem kocht. In '50 verwiert Willems de Willink van Collenprijs (ter stimulering van jong talent). In '53 en '54 werd zijn werk in het Amstedamsse Stedelijk Museum geexposeerd. Sedert die tijd behoren

mensen als de Duitser dr. Cassen en de Amerikaan dr. Bernstein tot zijn vaste bewonderaars en afnemers.

Over zijn werk zegt Willems: „Het heeft een expressie-romische inslag. Hoe zou het anders tekenwoordig! Maar echt expressie-tisch zou ik het ook weer niet durven noemen." Als Amsterdammer deed de havon hem veel, 60k de zelfkant der stad, de Wallen, waar hij jaren woonde tot in 1958 zijn huurhuis geslecht werd en hij op de Keien stond. V66r zijn Achterburgwal-jaren, deelde hij ook enige tijd een atelier met zijn vriend Karel Appel, in de Nieuwe Kerkstraat.

Na '58 vei Willems de stad der Hollandse goeden vaartrel. Het enige wat de gemeente Amsterdam hem te bieden had, was een popeduur steller aan het Rapenburg en dat kon Bruin niet trekken. Hij schreef op ten advertentie „huise te koop". Kreeg antwoord, stapte op de bus naar het Noordhollandse Warder, legde wat handgeld op tafel en was eigenaar van een schattig houten huise in het „platte land". Daar, in dat net vijfhonderd zielen tellende Warder, „dat vaardorp met zijn heerlijk primitieve levenswijze" rond hij nieuwe „inspiratie", een woord dat hij zelf verlooft. Hoe het daar te leven is, vertelt Willems met een loelie zezwijve:

In Warder kom je niet varder, Wil je der euit, dan moe-je met de schreut!

Want tot 1851 was er vanaf de hoofdweg alleen maar een zogenoemd looppad naar het dorp en kon men er uitsluitend te voet, of per boot over het IJsselmeer of de vaart konnen. „Het wordt me in dat gat dan ook wel eens te stil, te machtig, maar toch is het mooi om dit te beleven. We blijven er tot de kinderen wat groter zijn en naar een behoorlijke school moeten," belediet hij.

Op zijn expositie in „Aemstelle" brengt Henk Willems zestien aquarellen en een aantal tekeningen. Daar zou het bij gebleven zijn, ware het niet dat burgemeester Rijnders zich herinnerde dat één

van de eerste Amstelveense, gemeentelijke kunst aankopen een schilderij van Willems betrof. Dus moeten er op zijn tentoonstelling natuurlijk ook 'n paar doeken hangen. Willems heeft zich beperkt tot een keuze van vier, „want ik ben een man van formelen en „Aemstelle" is niet zo groot."